

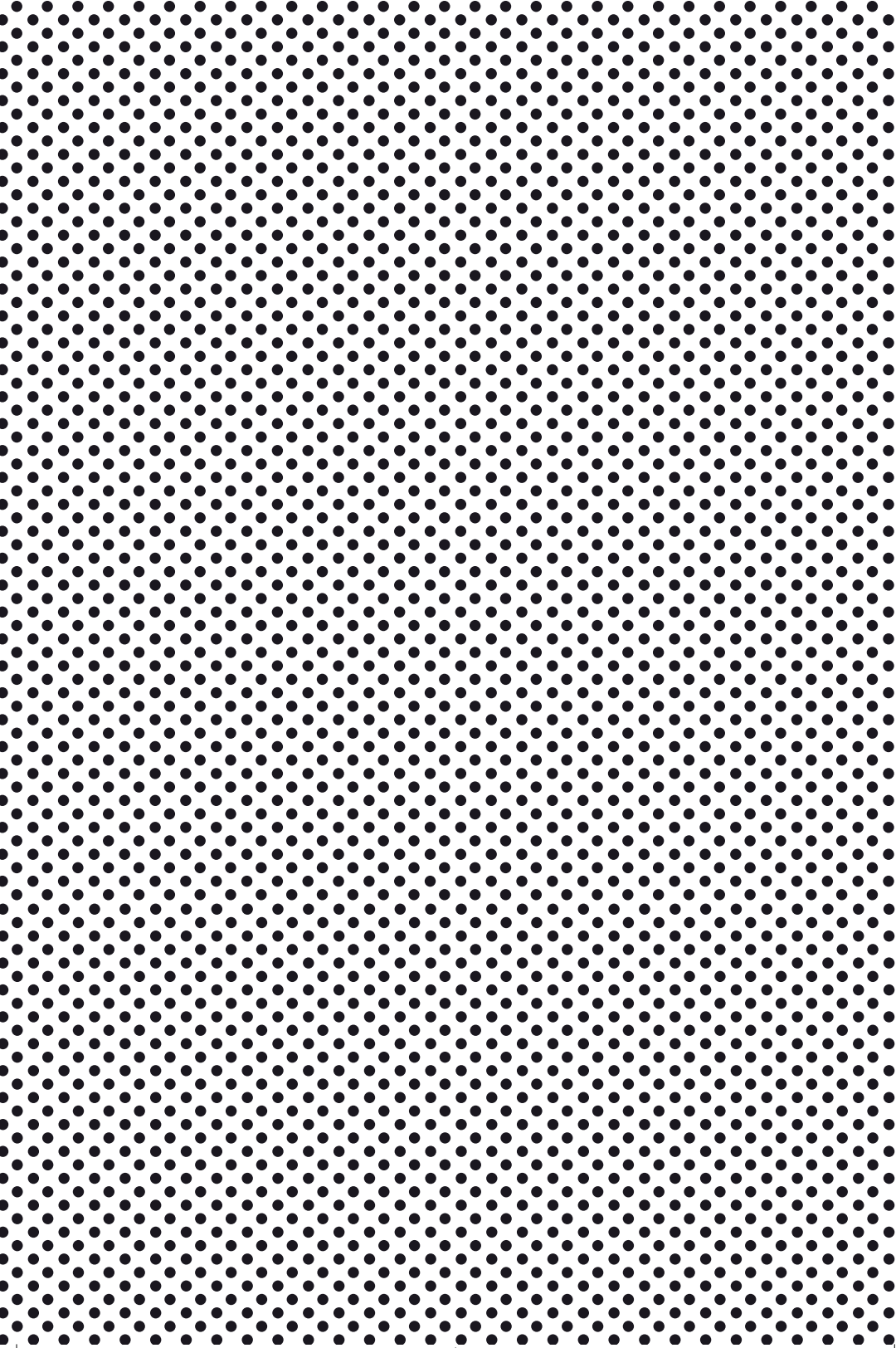
Es dedicava en cos i ànima a la feina.

Els seus casos eren pura rutina,
en general, però el que ara l'ocupava

tenia una particularitat:

La infidelitat de l'esposa
del seu client, el senyor Deloitte,
havia quedat confirmada,
però la seva parella era
qui mai s'hauria imaginat.

Els homes tenen un concepte tan fatu
d'ells mateixos que no els passa
pel cap que una dona pugui ser rival
en matèria amorosa i sexual.

FRANK RELLY
I ELS NETSUKE

#Narratives

TEODOR MARCOS

FRANK RELLY

I ELS NETSUKE

 **LLEGIR
EN CATALÀ**
ASSOCIACIÓ D'EDITORIALS
INDEPENDENTS

**EDICIONS
SALDONAR**

Frank Relly i els netsuke

© del text: Teodor Marcos, 2018

© de l'epíleg: Jaume C. Pons Alorda, 2018

© de la il·lustració de la coberta: Shutterstock.com, 2018

© d'aquesta edició: Edicions Saldonar, 2018

Primera edició: juny del 2018

Publicat per Edicions Saldonar

Alfambra, 16, 5è 2a

08034 Barcelona

edicions@saldonar.com

www.saldonar.com

Edició i producció: Francesc Gil-Lluch

Disseny de la col·lecció: Enric Muñoz

Revisió lingüística, disseny de la coberta

i maquetació de l'interior: Octavi Gil Pujol

Impressió: BookPrint

Distribució: UDL

IBIC: FA

ISBN: 978-84-946753-9-3

Dipòsit legal: B-29968-2017

Imprès a Catalunya · *Printed in Catalonia*

Edicions Saldonar és membre de l'associació d'editorials independents Llegir en
Català, juntament amb Alrevés/Crims.cat, L'Avenç,
BiraBiro Editorial, El Gall Editor, Edicions del Periscopi,
Raig Verd Editorial, Sembra Llibres i Tigre de Paper.

Tots els drets reservats. No es pot reproduir cap part d'aquest llibre, per qualsevol
mitjà, sense el permís d'Edicions Saldonar.

Taula

PRIMERA PART

L'antiheroi Frank Relly,	13
El detectiu Frank Relly i el cas,	15
Els Deloitte: el John i l'Olivia,	19
Les lectures d'Olivia Deloitte; o potser millor d'Ophelia Delaware?,	22
La dedicació del detectiu,	26
Les lectures de l'Olivia,	28
El Frank, reflexiu,	31
L'Olivia segueix llegint novel·la negra,	37
El Frank informa el senyor Deloitte,	40
Altres casos resolts per Frank Relly,	45
La singularitat del cas,	49
L'amenaça,	51
Abandona el cas?,	53
I l'Olivia llegeix, llegeix i llegeix,	56
L'operació, a punt!,	61
La famosa habitació 807,	63
Recapitulació,	67

Reorganització,	69
Més pistes, però sòlides?,	71
Tràfic de netsuke,	77
El paper de Lauren McCord,	79
I, de nou, la 807,	82
Meridianita i Moissanita,	87
Sempre llegint,	89
Telefonada,	92
El Frank i la Lauren,	93
L'Olivia i la Lauren,	95
Empresaris emprenedors,	98
Hotel Cosmopolitan, niu d'amor?,	101
Ted Perkins (I),	104
Ciutat de Mèxic,	109
El John i la Lauren,	112
El John i la Lauren, encara,	116

SEGONA PART

Frank Relly,	121
Els Deloitte,	128
Lauren McCord,	138
Ted Perkins (II),	142
Amy Borthy,	146

TERCERA PART

Von Hoerten, Cremestz,	
Sortius & McCord, associated,	149
Comprovant dades de l'empresa,	151
Més que amenaces,	154

Del Toro en acció, 156

Qui és qui?, 159

El John, traïdor?, 163

Somni?, 166

No és un somni, 168

L'endemà d'ahir, 171

Condemnats i alliberats.

L'Ophelia ets tu!, 173

Frank Relly i els qui-sap-què,
per Jaume C. Pons Alorda 175

PRIMERA PART

L'antiheroi Frank Relly

Ophelia Delaware ha entrat a una llibreria per fer temps. Remena diversos exemplars d'autors coneguts i desconeguts. De sobte, es troba llegint la contracoberta d'un volum titulat *Frank Relly i els netsuke*:

Una altra història de Frank Relly. Atrapat entre el deure i l'amor. La seva feina de detectiu li encanta; li ha fet trobar la manera de dedicar-se al món. Ara, els netsuke li donen una altra oportunitat de posar-se a prova. El tràfic de substàncies no és compatible amb els seus principis ni amb el seu estil de vida. Pot corrompre, l'amor? Fins on està disposat a transgredir? Frank Relly, el detectiu de Hartford, es mostra aquí, potser com mai, tal com és: senzill, honest, decidit davant dels dubtes de la vida. Ara i aquí, però, res és el que sembla.

L'Ophelia dubta que el llibre que té entre les mans li duri gaire; darrerament no troba una novel·la que aconsegueixi acabar, les deixa totes a mitges, no sap per què.

Vol misteri, sí, però no filosofia barata; vol emoció i sentiments, però no fulletons. Ras i curt: vol veritat en els personatges, que li aportin vida, que no siguin figafors. Personatges d'una peça, vol! «A veure com m'anirà, amb aquesta», pensa. El resum que ha llegit li interessa. Què caram deuen ser els netsuke? No li sonen de res. Frank Relly? No deu ser aquell detectiu que va resoldre el complicat cas de les dues bessones que es feien passar l'una per l'altra per cometre els seus robatoris? Fins i tot creu que hi havia un assassinat, al final.

Es dirigeix a la caixa, diu que no l'hi emboliquin, paga i surt.

—Bon dia tingui, senyora Delaware —mig sent que li deixa anar la dependenta en lloc de dir-li adeu.

Li ve salivera per començar el nou llibre. Arriba a casa, es prepara un combinat dels seus —avui un mojito amb xampany—, s'asseu a la *chaise longue* i se submergeix en la lectura.

El detectiu Frank Relly i el cas

El dia s'havia despertat xafogós i emboirat a Hartford, Connecticut. En aquella zona no era infreqüent trobar aquesta combinació de meteors a principis de tardor. Frank Relly, detectiu privat, seia al seu despatx. Repassava les notes relatives a les anades i vingudes d'Olivia Deloitte que havia pres durant els dies anteriors per encàrrec del seu marit, John Deloitte, constructor. El Frank no tenia res més que indicis i sospites, però cap testimoni feaent com podrien ser fotografies de les trobades setmanals dels dimecres amb una amiga al Cosmopolitan Hotel, al número sis de Regency Boulevard, de Vaynard. Com si li anés alguna cosa personal, patia per quan el marit rebés l'informe i, no cal dir-ho, les fotografies comprometedores —si és que podia obtenir-ne—. Infidelitat, potser, però no pas amb un altre home. L'amant o el que fos de la senyora Deloitte era una dona. Més jove que ella i, si havia de jutjar per com vestia i com caminava, es diria que d'elevada classe social, com l'espia. Tanmateix, això eren detalls que,

després de molts anys d'ofici, només se li feien evidents al Frank.

Si les circumstàncies ho haguessin facilitat, el Frank seria anatomopatòleg ara com ara, però l'obligació de fer tota la carrera de Medicina el va fer desistir. L'interès per descobrir el perquè de tot l'havia atret des de petit. Era d'aquells nois que s'entretenien millor sols que en grup: ara, disseccionant unes ales de papallona o de mosca; després, escoltant els sorolls del vent, i, més tard, traient els pinyons d'una pinya amb tota la cura per després trencar-ne la closca en dues parts el més iguals possible i menjar-se'ls. El Frank era l'orgull dels seus pares. Intel·ligent, educat, bon noi, estudiós. Tenia totes les qualitats que uns progenitors poden desitjar en un fill. Però una cosa sí que li trobaven a faltar: no tenia amics. Es podia dir que cap. Si bé això evitava molts possibles conflictes a l'adolescència, també li treia socialització i, al cap de poc temps —pensaven els pares—, quan volgués començar a sortir amb noies, no tindria una base de relació prèvia. I això podria dificultar-li tractar-les. Més endavant, tot plegat va fer un tomb i va resultar que les dones li agradaven molt i, a més, el solien correspondre. Però estava bé com estava, solter. Li agradava estar sol i quan es lligava solia ser per poc temps. No s'havia enamorat mai amb imprudència, diguem-ne. Alguna vegada ho havia pensat, però sempre ho acabava de la mateixa manera, trucant a alguna amiga que, si fa no fa, pensés com ell i preparant un sopar íntim.

Avui, dimecres, el Frank, dins el seu Mustang, esperava comprovar si la senyora Deloitte seria fidel al seu costum. De moment no havia fallat ni un sol dimecres des que la seguia. De sobte, però, va veure la que li va semblar que era l'amiga, empenyent la porta giratòria de l'entrada del Cosmopolitan. Havia arribat abans, si no és que ell s'havia distret o que l'espiaada havia vingut abans del que era habitual. De seguida, un Pontiac del 85 es va aturar davant de l'hotel. Un mosso que semblava conèixer el conductor s'hi va apropar per aparcar el cotxe i va agafar-ne les claus que el conductor li oferia. I ara! No podia ser! Impossible! El senyor Deloitte! Era molt poc probable que fos una coincidència, per no dir que era impossible. Què passaria si es trobessin, la parella Deloitte? Quin paper farien, les dues dones? Podrien dissimular? És clar que encara no havia vist la senyora Deloitte. I si...? El Frank va baixar del cotxe, improvisat punt d'observació, i es va dirigir a l'hotel amb precaució perquè no el veiessin, per no haver de donar explicacions al seu client sense tenir-ho tot lligat. La troca s'acabava d'embolicar més i —per què no admetre-ho?— la curiositat se'l menjava. Qui venia a trobar el seu client precisament en aquell hotel, aquell dia i a aquella hora? El Frank se'n va fer una composició ràpida. Devien estar conxorxats, els dos cònjuges, contra la tercera persona, la que, segons les seves suposicions, fins al moment seria la possible amant de la senyora Deloitte? Poc probable! Devia estar disposada, l'amant —com l'anomenem—, a fer un doble xantatge?

Difícil! Seria un error de seguiment i aproximació del Frank? I si el matrimoni coneixia aquesta tercera persona? Increïble! Un trio? Mmm! L'atenció del Frank estava centrada en aquestes càbales quan es va fixar que, al fons del vestíbul, diferents parelles feien una rotllana al mig del saló i, a dins, s'hi encabien els Deloitte. Qui eren tots aquells? A què treia cap, tot això? Un moment després va sortir de dubtes: «*Happy birthday to you...*». Els presents cantaven a cor i els de dins el cercle ho agraiïen i somreïen satisfets o, si més no, amb cara de circumstàncies. Una festa d'aniversari muntada per bons amics i companys de professió de la parella Deloitte. Segurament es tractava d'una sorpresa i tots dos havien estat citats per separat. La coincidència amb el lloc de les trobades furtives entre l'esposa i l'amiga quedava, però, inexplicada. I això si és que era una coincidència. I, sobretot, d'on havia sortit la senyora Deloitte?

La festa es va acabar i els Deloitte es disposaven a tornar plegats. Una mirada va ser suficient entre elles dues per acomiadar-se. Aquestes exposicions públiques potser les posaven a to per incrementar el desig de veure's noent, en altres circumstàncies, a la 807.

Els Deloitte: el John i l'Olivia

El matrimoni Deloitte estava format per Mr. John Deloitte i Mrs. Olivia Hebron (cognom de soltera). Ell tenia quaranta-set anys i era un dels promotors i constructors immobiliaris de més renom de l'estat. Pròsper i eficient en la seva professió. Molt conegut i amant de les festes, sempre amb gent escollida. No li agradaven la banalitat ni la superficialitat tan abundants en la seva classe social. Els que el coneixien bé sovint recordaven l'anècdota d'una festa avorrida, d'aquelles on només s'hi va per veure qui fa el nas més llarg, en què hi havia un grup de convidats que criticaven una parella uns metres més enllà. Ho feien de manera tan estrident i notòria que el John es va dirigir al cap del grupet i els va dir en veu alta, perquè ho sentís tothom:

—No cal que parlem tant dels Fritzpatt avui que no hi són. Segur que ell s'està tirant la teva dona, que tampoc la veig, i ella no ha volgut anar a una festa tan avorrida, on no es fa res més que criticar pensant que per això s'és original, quan en realitat és l'esport nacional dels imbècils.

Això, en boca de l'amfitrió i propietari, dit en un marc més o menys sumptuós davant de tots els convidats i en un to que no se sabia si era una broma o si anava seriosament, va fer emmudir els presents. De seguida, el John va anar a parlar amb uns altres amics, els Galloway, i va fer un petó ostentós a la galta de la dona davant de la complaença del marit, que es trencava de riure. Durant molt de temps i encara a vegades avui, sobretot quan la gent s'avorreix en qualsevol de les festes que sovintegen a l'estat, es recorda aquesta sortida del senyor Deloitte.

Olivia Hebron, la senyora Deloitte, era d'ascendència jueva, culta i un xic distant del seu marit. Més rude i jove que ell, de quaranta-dos anys, dedicava bona part del seu temps lliure a llegir i escriure. No en disposava de gaire, ja que sempre va voler criar els seus fills gairebé fins a l'ingrés a la universitat. Mai va accedir als consells del marit, que li deia que agafés mainaderes, dones de fer feina, cuineres i tota la classe d'ajuda que pogués necessitar. Darrerament llegia tot el que trobava de John Connolly —no s'ha de confondre amb Michael Connelly—, que també era molt del seu gust. La novel·la negra li encantava. Coneixia alguns autors de cap a peus, i no pas només americans, com ara Donna Leon, la de l'inspector venecià Guido Brunetti. Se sabia tota l'obra de Henning Mankell, el suec, i el seu inspector Kurt Wallander, i de molts d'altres. Alguns els havia

conegut personalment i, fent honor a la seva manera de ser, no en tenia cap autògraf. Senzillament no hi havia pensat. No només llegia i escrivia per al seu gaudi, sinó que s'havia fet un lloc en una editorial de segona fila com a primera lectora dels manuscrits que joves aspirants a autors enviaven contínuament a l'editor en cap.

El John i l'Olivia tenien dos fills bessons de divuit anys que estudiaven a la universitat: el Jeremiah, Ciències Empresarials, i la Norah, Biblioteconomia i Documentació. Tots dos portaven una vida ordenada i dedicada essencialment a l'estudi. No tenien una relació íntima o, almenys, no se'ls coneixia. El Jeremiah tenia moltes amigues que sovint voltaven per la casa dels pares amb el seu vistiplau. La Norah semblava una rata de biblioteca recalitrant, sempre de cap als llibres. Una família benestant i feliç de la qual no se sabien problemes ni estridències. El John dirigia una empresa pròpia de construcció industrial amb una branca immobiliària incipient que, secretament, anhelava que un dia fos per al Jeremiah, si és que el noi així ho volgués.